

LES ARTS ÉS ÒPERA

TEMPORADA 25/26

ORLANDO

Georg Friedrich Händel

PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

GENERALITAT
VALENCIANA

LES ARTS
VALÈNCIA

ADMINISTRACIÓ FUNDADORA

ADMINISTRACIÓ COL·LABORADORA

ORLANDO

Georg Friedrich Händel

1685–1759

Òpera en tres actes

Llibret anònim, basat en el llibret
de *L'Orlando, ovvero La gelosa pazzia*
de Carlo Sigismondo Capece
i en el poema èpic *Orlando furioso*
de Ludovico Ariosto

Estrena: 27 de gener de 1733, King's Theatre, Londres

DIRECCIÓ MUSICAL

Marc Minkowski

ORLANDO

Aude Extrémo

ANGELICA

Ana Maria Labin

MEDORO

Yuriy Mynenko

DORINDA

Alina Wunderlin

ZOROASTRO

Edward Jowle

Les Musiciens du Louvre

Versió en concert

DURACIÓ: **3 H 05 MIN**

PRIMERA PART: **1 H 50 MIN**

DESCANS: **25 MIN**

SEGONA PART: **50 MIN**

LES ARTS ÉS MEMBRE DE:

ÓPERA
LATINOAMÉRICA

OPERA VISION

AEOS

ACTE I

En fets anteriors, el cavaller Orlando havia rescatat la princesa Angelica d'un perill mortal i ella li va prometre matrimoni. Després d'un naufragi, Angelica va cuidar el príncep Medoro a la cabana de la pastora Dorinda. Tant Angelica com Dorinda varen acabar enamorades d'ell. El mag Zoroastre llig a les estrelles que Orlando, distret pel seu amor cap a Angelica, s'ha apartat del seu destí heroic. L'insta a seguir Mart i menysprear Venus, però Orlando creu que pot conciliar els dos poders i s'entrega a l'amor. Medoro correspon a Angelica en els seus sentiments. Zoroastre advertix Angelica que Orlando podria posar-se gelós. Dorinda veu junts Angelica i Medoro i s'adona que s'estimen. Ella rep d'Angelica un braçalet que li havia regalat Orlando i s'acomiada de la parella.

ACTE II

Orlando recrimina Dorinda per haver difós rumors sobre una suposada infidelitat d'ell, però ella li revela que en veritat es referia a l'amor entre Angelica i Medoro, i li mostra la joia que Angelica li ha regalat. Zoroastre avisa Angelica i Medoro de la fúria d'Orlando i els insta a fugir. Al bosc, Medoro jura amor a Angelica. Orlando intenta matar Angelica, però Zoroastre la salva. El cavaller, incapaç d'acceptar la realitat, es torna boig.

ACTE III

Medoro havia perdut Angelica durant la confusió ocorreguda al bosc i es va refugiar a la cabana de Dorinda. Esta es troba amb Orlando, que en la seua bogeria la confon amb Angelica i acaba fugint del lloc. Apareix Angelica. Dorinda li narra com Orlando ha incendiat la seua morada i ha acabat amb la vida de Medoro. Quan torna Orlando, culmina la seua fúria terrible abocant Angelica a una cova. El cavaller cau en un somni profund i quan desperta, penedit del que ha fet, intenta suïcidar-se. Angelica, que en realitat ha sigut salvada –igual que Medoro– per Zoroastre, apareix i el deté. El cavaller accepta llavors el seu destí i desitja felicitat a Angelica i Medoro.

Una guia musicoemocional d'Orlando

Daniel Martínez Babiloni

Musicòleg

El 2 d'octubre de 1995, la revista estatunidenca *Time* preguntava als seus lectors: "What's your EQ?".¹ No es tractava d'esbrinar el coeficient intel·lectual de ningú, sinó l'emocional. Seguidament explicaven que "la intel·ligència emocional pot ser el millor predictor de l'èxit en la vida, redefinint el que significa ser intel·ligent". Eureka! El talent deixava de mesurar-se només per l'acumulació de coneixements. La comprensió dels sentiments i l'empatia passaven a ser la clau: qui millor sabera regular les seues emocions assoliria abans la meta. La teoria formulada per Peter Salovey i John Mayer -divulgada per Daniel Goleman- convertida en un dels mantres del nostre temps. Una idea que, no obstant, dista de ser nova.

En el cas de la música, al segle XVIII els teòrics havien explorat de forma sistemàtica la relació entre estructures sonores i afectes. Quin, si no, era el propòsit de Johann Sebastian Bach en compondre el 1722 *El clavecí ben temperat*? Si el temperament definix el caràcter de les persones, com hi influïrien les vint-i-quatre tonalitats que formen este sistema harmònic? Jean-Philippe Rameau, després de publicar el seu *Tractat d'harmonia* aquell mateix any, explicava al *Code de musique pratique* (1760), que l'expressió d'un sentiment o d'una passió no produïa efecte si no era mitjançant una alteració del ritme o d'un canvi de tonalitat, per limitar-nos només a estos dos paràmetres. El 1752, el flautista i teòric Johann Joachim Quantz va argüir que el mode major expressa alegria o audàcia; el menor melancolia o adulació; la consonància, tranquil·litat i la dissonància, pertorbació.

Més recentment, Rubén López Cano ha sintetitzat amb claredat les anàlisis sobre les qualitats afectives de les tonalitats efectuades per teòrics i compositors com Marc-Antoine Charpentier, Johann Mattheson i el mateix Rameau, advertint -com ja havia fet el segon- que "cap clau pot ser tan trista o alegre per si mateixa que no puga representar també un sentiment oposat".² Per tant, quines són les claus emocionals de l'*Orlando* de Händel?

El primer indicatiu de la intenció del compositor es troba en l'elecció de l'argument i del protagonista del seu trenta-uné drama

1 EQ: Emotional Quotient; coeficient emocional.

2 López Cano, R. (2011). *Música y retórica en el Barroco*. Amalgama Edicions. pp. 63-64.

(catàleg HWV). Segons qui definira Orlando, el perfil emocional variava: Mateo Maria Boiardo el va presentar enamorat el 1486 i Ludovico Ariosto va subratllar la seua faceta iracunda el 1516. Una combinació ideal per als espectacles del King's Theatre de Londres, encara que el compositor s'inclinara finalment per la segona. *Orlando* es va estrenar el 27 de gener de 1733. La fascinació del compositor pel poema èpic ariostesc devia ser tal que el va tornar a utilitzar en *Ariodante* i en *Alcina* (1735). Es dona, a més, la coincidència que es desconeix el llibretista d'estes tres òperes, que en este cas va utilitzar una font més: l'*Orlando, overo la gelosa pazzia*, de Carlo Sigismondo Capece, amb música de Domenico Scarlatti (Roma, 1711).

L'autor anònim va encertar en resumir les fantàstiques aventures del nebot de Carlemany, cavaller errant dedicat a *desfacer entuertos* com Don Quijote, de qui va ser un precursor directe. En síntesi: Angelica, princesa de Catay, estima Medoro, un príncep africà; Dorinda, una pastoreta, també el vol i està gelosa quan els amants planegen fugir; Orlando, que veu en Angelica la seua Dulcinea particular, es creu que està embruixat i intenta assassinar-la a ella i a Medoro. Els únics que aporten trellat són Dorinda i Zoroastre, personatges aliens al poema èpic original. En este entramat ja s'intuïx quin afecte predomina en cada personatge, cosa que no només es desprèn del text sinó també de la tessitura vocal i del material musical.

La partitura s'organitza en una successió d'escenes que contenen, generalment, un o diversos recitatius -secco (sobre el baix continu) i/o *accompagnato* (per l'orquestra)- i una ària, *arioso*, duo, tercet, conjunt o cor. Cada element té la seua funció: el recitatiu fa avançar l'acció i l'ària -repetida a més pel *da capo*- desenrotlla la creativitat, l'expressivitat i el virtuosisme. Com assenyala, Alberto Basso, l'ària era el veritable "instrument de poder" dels cantants per a imposar el seu criteri o caprici a poetes, músics i empresaris.

Orlando: Inside Out

Com en les conegudes pel·lícules de Pixar titulades en espanyol *Del revés (Inside Out)*, cada personatge d'*Orlando* representa una o diverses emocions. Per orde d'aparició, Zoroastre inicia el drama. En una exposició solemne s'oferix com a conseller i guia d'Orlando, ja que per a ell les eternes contrarietats de la ment humana no són més que "bella foscor". Händel reforça esta idea mitjançant notes puntejades en l'acompanyament que, segons la retòrica barroca, transmeten serietat i cert patetisme. El context harmònic en si menor afegix un matís melancòlic al cant del baix. Este puntejat es manté en l'ària del segon acte, "Tra caligini profonde", tot i que el *tempo* passa del Largo inicial a l'Allegro, indicatiu de consol, segons teòrics com Mattheson. El matís coincidix amb l'afirmació de caire senequista: "equivocar-se és honor de les nostres ments". Finalment, en

l'ària "Sorge infausta una procela", el compositor revestix este taumaturg –que sembla anunciar el Sarastre mozartià– amb la magnificència que aporta sol menor. Trobem ací a més un exemple d'hipotiposi, és a dir, una descripció musical d'un concepte que no ho és: una tempesta.

Orlando va ser concebut per a Senesino, el cèlebre castrat italià del King's Theatre en les dècades de 1720 i 1730. La seua evolució musical és sinònim de complexitat. Comença reclamant la bravura d'Alcide (Hèrcules), en una ària en la qual la indicació d'Andante suggerix esperança. Dos oboés i dos trompes aporten un temperament heràldic, mentres que la tonalitat de fa major apunta a un dels motius de la seua futura torbació: l'amor. L'altre serà la gelosia. En la seua segona ària del primer acte, torna a exhibir valentia, ara en si bemoll major.

En el segon acte, el seu ànim s'inflama quan Dorinda li revela el pla de fuga d'Angelica i Medoro. La partitura s'ompli llavors de vertiginosa coloratura. La bogeria es descriu mitjançant una inestabilitat constant: recitatiu secco dialogat; recitatiu *accompagnato* amb bruscos canvis de compàs (5/8, 4/4, 5/8, 4/4, 6/8) i un rondó (ABACA amb coda orquestral) que alterna una secció principal *tempo di gavotta* –de joiosa alegria– amb episodis lents i melodramàtics. L'escena està carregada de figures retòriques: la repetició de tres corxeres en *staccato* configura el plor de Prosèrpina (amb qui Orlando confon Angelica) alhora que els cromatismes descendents dels violins evoquen el seu propi lament. En la secció B del rondó, un moviment melòdic descendent (catàbasi) representa la depressió; en la secció C, l'anàbasi (moviment contrari a l'anterior) expressa afirmació i eufòria.

En el tercer acte, Orlando participa en dos duos. El primer, un *arioso*, el mostra declarant confusament el seu amor a Dorinda. El segon, amb Angelica, reproduïx una estructura similar a la de l'escena de la bogeria, amb l'afegit que un dels passatges conté la indicació *furioso*. Culmina en un *arioso* on el compositor introduïx dos *violette marine* (espècie de viola d'amore), el mel·líflu timbre de les quals subratlla l'adormiment del protagonista.

Per a Winton Dean, un dels grans experts en les òperes de Händel, Dorinda és el personatge més sensat, i cal afegir que també és el més intel·ligent emocionalment. En la seua primera aparició s'empra una altra hipotiposi en descriure el plaer de contemplar un paisatge boscós i confessa el rubor que li provoca reconèixer els seus sentiments. Ho fa primer en un recitatiu secco en la major –de caràcter pastoral i jovial– i després en una ària en re menor que transmet dolçor. En el mateix marc, amb la imitació dels violins d'un rossinyol, canta l'*arioso* que obri el segon acte i després l'ària "Se mi rivolgo al prato". Ací, do menor denota certa tristesa per l'enyorança de Medoro.

No obstant això, l'escena clau arriba en el tercer acte: Dorinda passa de sentir-se afortunada perquè Orlando "bull" per ella a comprendre la seua alienació –"un bon embolic!", exclama amb humor– i a empatitzar tant amb ell com amb Angelica. Expressa la seua opinió en l'ària "Amor è qual vento che gira il cervello", en la qual Händel estilitza el ritme d'una dansa que podria ser una *bourrée* bordonada. La línia melòdica, ondulant, reforça la idea de gir i torbació, i els amplis salts ascendents –de vegades superiors a l'octava– actuen com a exclamacions retòriques que intensifiquen el valor de termes com goig i plaer, mentres que per a dolor i gelosia es reserva l'extrem greu de la tessitura de la soprano.

Angelica també presenta una evolució emocional significativa. En la seua primera aparició es mostra altiva: aquell que aspire al seu cor ha de saber que no seria la primera vegada que menysprea "més d'un imperi". La idea es reforça amb una contundent cèl·lula melòdica ascendent que conté les primeres notes de l'escala de la major, context tonal de la peça. En l'escena novena (sol major) adopta una actitud persuasiva en exigir fidelitat a Orlando. En el segon acte, l'entorn del mi menor –d'índole reflexiva– deixa traslluir un procés introspectiu. En "Non potrà dirmi ingrata", Angelica reconeix que, tot i que ha sigut ingrata amb Medoro, ell no li ho hauria de retraure. Més endavant, en un lament típicament barroc de tall naturalista, s'acomiada del bosc abans de partir i afirma que ni el "maleït vent ni les cruels tempestes" torbaran el seu repòs, alhora que sorgix gran agitació en els greus de l'orquestra. Finalment, també empatitza amb Orlando i assegura que no va voler menysprear-lo.

Finalment, Medoro encarna la melancolia. Quan Dorinda percep que la seua relació canvia, ell oculta amb certa falsia el seu pla de fugida amb Angelica. El marc harmònic de l'escena és un lamentós la menor. En l'ària del segon acte, "Verdi allori sempre unito" (el mi major), insistix en la tristesa malgrat l'aparent placidesa de vore els seus noms gravats junts al tronc de l'arbre, i acaba per declarar-se voluble i no apte per a l'amor.

Com a conclusió, no ha d'estranyar la modernitat d'*Orlando*. Més enllà dels focs artificials de la seua vocalitat, de la capacitat d'improvisació de músics i cantants i del misteri amb què s'ha forjat la narrativa sobre els *castrati*, Händel va convertir *Orlando* en un laboratori d'emocions. La psicologia dels seus personatges s'articula mitjançant tonalitats, ritmes, timbres i figures retòriques i enfronta la teoria barroca dels afectes a paradigmes de plena actualitat. Des de la fúria delirant de l'heroi fins a la lúcida empatia de Dorinda, la partitura traça un mapa sonor de la complexitat emocional humana. Potser per això, tres segles després, la pregunta continua vigent: la música –com la vida–, no és també qüestió d'intel·ligència emocional?

Marc Minkowski

Direcció musical

Fundador de Les Musiciens du Louvre l'any 1982, –formació junt amb la qual és resident del Théâtre des ChampsÉlysées de París i amb què acaba de rescatar *Robinson Crusoe* d'Offenbach amb posada en escena de Laurent Pelly–, Marc Minkowski també va crear el Festival Ré Majeure a l'Île de Ré (França). Ha sigut director general de l'Òpera de Bordeus, director artístic de la Mozartwoche de Salzburgo i ha mantingut una col·laboració estreta amb la Kanazawa Ensemble Orchestra i amb la Sinfonia Varsovia.

Actua regularment als teatres i festivals més prestigiosos, com l'Òpera de París (*Platée, Idomeneo, Die Zauberflöte, Giulio Cesare, Iphigénie en Tauride, Mireille, Alceste* i *Ariodante*), el Théâtre du Châtelet, l'Opéra-Comique o el Festival de Salzburg (*Die Entführung aus dem Serail, Mitridate, Così fan tutte, Lucio Silla, Die Fledermaus, Les contes d'Hoffmann*). Els seus compromisos internacionals l'han dut a Brussel·les, Zuric, Ginebra, Venècia, Moscou, Pequín, Berlín, Amsterdam, Viena o Ais de Provença. Ha dirigit també al Covent Garden i a La Scala. El seu repertori en estos teatres inclou, entre d'altres, obres de Verdi (*Don Carlos, Il trovatore, La traviata*), Wagner (*Der fliegende Holländer, Die Feen, Die Walküre*), Meyerbeer (*Robert le Diable, Les Huguenots*), Halévy (*La Juive*), Gounod (*Faust, Roméo et Juliette*), Massenet (*Cendrillon, Don Quichotte, Manon*) i un ampli catàleg d'òperes de Mozart i Offenbach. A Espanya ha dirigit al Liceu (*Le nozze*

di Figaro, Don Giovanni, Così fan tutte i Manon) i al Teatro Real (*Die Zauberflöte, Mitridate i Die Fledermaus*).

Minkowski ha sigut invitat, així mateix, per algunes de les orquestres més prestigioses del món, com la Tokyo Metropolitan Symphony (amb què va realitzar un cicle de Bruckner), l'Orquestra de Cleveland, les filharmòniques de Los Ángeles, Berlín i Viena, la Staatskapelle de Dresden, la Deutsches Symphonie-Orchester de Berlín, BBC, Mahler Chamber Orchestra, Orchestre National du Capitole de Tolosa o l'Orquestra del Mariïnski. A Les Arts, junt amb Les Musiciens du Louvre, Minkowski ha dirigit *Mitridate i Alcina* en versió de concert, així com *Les contes d'Hoffmann i Giulio Cesare* amb l'Orquestra de la Comunitat Valenciana. Entre les seues distincions figuren els títols de Chevalier de la Légion d'Honneur, Officier de l'Ordre national du Mérite, Commandeur de l'Ordre des Arts et des Lettres i la Medalla d'Or Mozart.

© Cassiana Sarrazin

Aude Extrémo

Orlando

La reconeguda mezzosoprano Aude Extrémo ha estat estretament vinculada al repertori francès des dels inicis de la seua carrera, encara que en les últimes temporades ha realitzat destacats debuts en el repertori dramàtic. Entre ells, Fricka en *Die Walküre* a Bordeus, Brangäne a l'Opéra de Lorraine, Amneris a Massy, per la qual *Opera Magazine* la va qualificar com a "la revelació de la vetllada", i Erda en *Das Rheingold* al Theater Dortmund. Ha sigut elogiada com "la Carmen de la seua generació" després de les funcions de *Carmen* a Bordeus amb Marc Minkowski. Amb ell també va debutar en *La Périochole* d'Offenbach al Festival de Salzburg, Festival de Radio France et Montpellier i Grand-Théâtre de Bordeus. També ha interpretat Nicklausse en *Les contes d'Hoffmann* a Bordeus, Bremen i al Festspielhaus Baden-Baden.

Ana Maria Labin

Angelica

Va nèixer a Romania i es va educar a Suïssa. Quan encara era estudiant va fer el seu debut com a Valencienne en *Die lustige Witwe* en una producció de Pier Luigi Pizzi, sota la direcció d'Asher Fish a La Scala. Ana Maria Labin s'ha consolidat com una reconeguda intèrpret del repertori mozartià. Ha encarnat Aspasia en *Mitridate* (Staatsoper de Berlín), Contessa en *Le nozze di Figaro* (Teatre dels Estats de Praga i Opera North), Donna Anna en *Don Giovanni* i Konstanze en *Die Entführung aus dem Serail* (Glyndebourne on Tour), a més de Fiordiligi en *Così fan tutte* dirigida per Marc Minkowski a Drottningholm i Versailles. El seu repertori també inclou papers com els de Klara en *Il mondo della luna* i Irene en *La vera costanza*, les dos de Haydn, Giulietta en *I Capuleti e i Montecchi*, Euridice en *Orfeo ed Euridice* o Najade en *Ariadne auf Naxos* al Festival de Glyndebourne dirigida per Vladimir Jurowski.

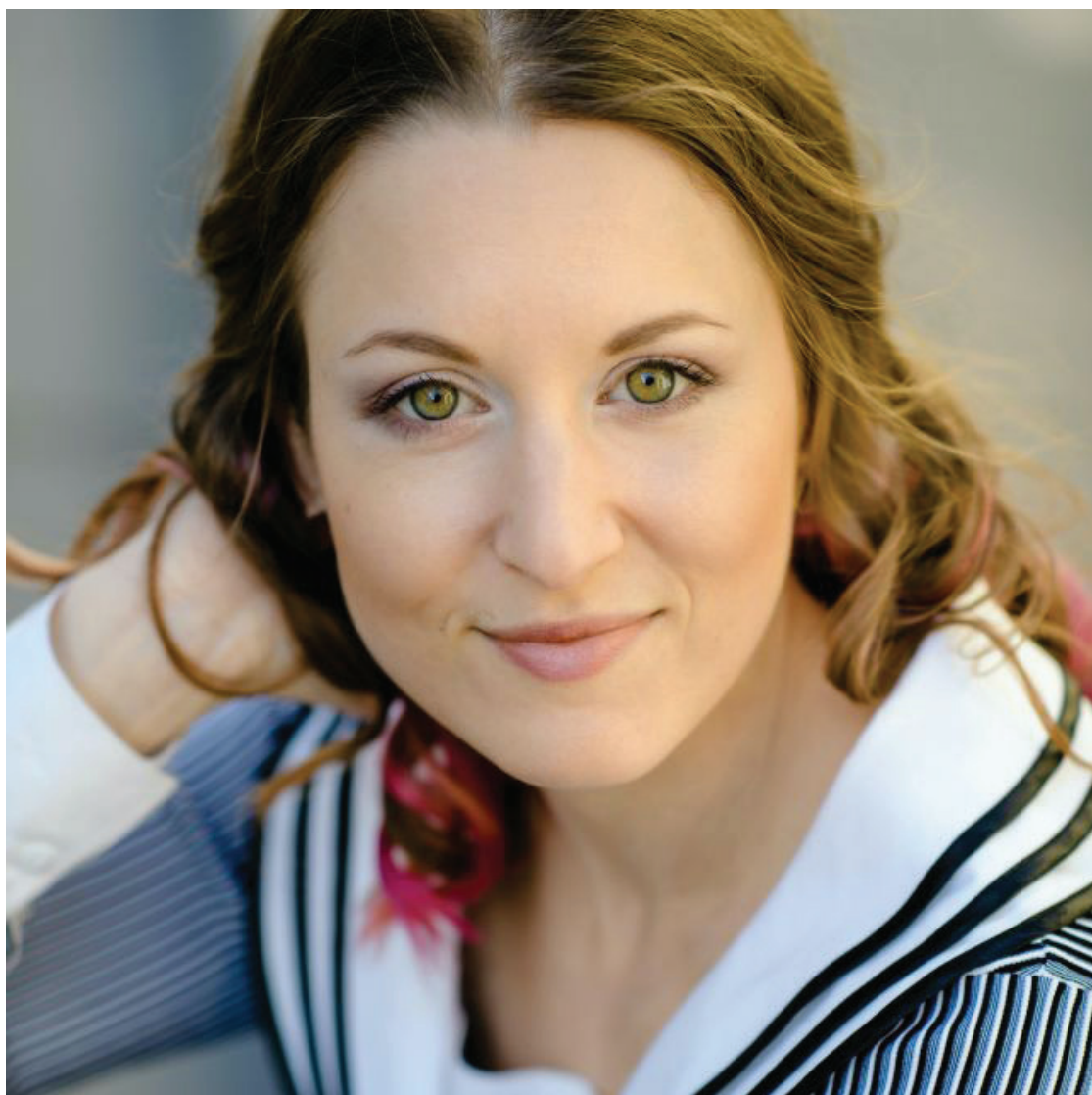

© Vladyslav Mynenko

Yuriy Mynenko

Medoro

Nascut a Radomyshl (Ucraïna), Yuriy Mynenko es va convertir en el primer cantant ucraïnès i el primer contratenor a arribar a la final del concurs BBC Cardiff Singer of the World. La seua carrera internacional l'ha portat a actuar en importants teatres i sales de concert. Esta temporada interpreta Adalberto en *Tamerlano* de Händel al Festival Händel de Göttingen; Tolomeo en *Giulio Cesare* al Festival de Salzburg i el paper protagonista de *Giulio Cesare* a Oper Frankfurt. Altres compromisos inclouen *Ottone* de Händel a Frankfurt i el paper principal en *Giulio Cesare* a Leipzig. Així mateix, participarà en versions de concert d'òperes de Händel, interpretant Medoro en *Orlando* junt amb Marc Minkowski i Tolomeo en *Giulio Cesare*, dirigit per Francesco Corti al capdavant d'Il Pomo d'Oro, en una gira per Europa.

Alina Wunderlin

Dorinda

Nascuda a Frankfurt, la soprano coloratura Alina Wunderlin s'ha consolidat com una artista versàtil a l'escenari, dotada d'una excepcional brillantor vocal. El seu repertori abasta des del Renaixement i el Barroc, passant per les tradicions francesa i italiana, fins a la música contemporània. Es va donar a conèixer internacionalment el 2024 amb la Reina de la Nit en *Die Zauberflöte* al Festival de Glyndebourne. En la temporada 2025-2026, debuta al Theater an der Wien com a Adele en *Die Fledermaus*, encarna la Reina de la Nit a Oslo i Berlín, i torna a Glyndebourne com a Zerbinetta. En concert, interpretarà la *Suite de Lulu* de Berg i *Der neue Orpheus* de Weill a la Konzerthaus de Viena i debuta com a Dorinda en *Orlando* amb Les Musiciens du Louvre i Marc Minkowski.

Edward Jowle

Zoroastro

Educated in Derbyshire (United Kingdom), the bass-baritone Edward Jowle is currently studying at the Royal College of Music. Among his recent projects, he has distinguished himself as Guglielmo in *Così fan tutte* (Devon Opera), Elviro in *Serse* (Accademia Europea dell'Opera), Papageno in *Die Zauberflöte* (Westminster Opera), Dr. Falke in *Die Fledermaus* (Acadèmia de Belles Arts de Nanyang) or Alidoro in *La Cenerentola* (Bedford Park Festival). He has also sung *Messiah*, *Missa en si menor* by Bach, *L'enfance du Christ* or the *Requiem* by Mozart. Upcoming commitments include the roles of Masetto and Gendarme (*Les mamelles de Tirésias*) with British Youth Opera; a recital at the Oxford Lieder Festival and participation in the Festival de Verbier as a member of the program for young artists of Atelier Lyrique, where he will perform Colline in *La bohème*.

Les Musiciens du Louvre va ser fundada el 1982 per Marc Minkowski i està especialitzada en el redescobriment d'obres del repertori barroc, clàssic i romàntic amb instruments d'època. Durant més de quaranta anys, l'orquestra ha consolidat el seu prestigi gràcies a les seues innovadores interpretacions de Händel, Purcell, i Rameau, així com de Haydn o Mozart i, més recentment, Bach i Schubert. També és reconeguda per les seues interpretacions de la música francesa del segle XIX, incloent-hi compositors com Berlioz, Bizet, Massenet i Offenbach.

Les Musiciens du Louvre és la primera formació de música antiga que ha actuat a l'orquestra de la Staatsoper de Viena i que ha interpretat Mozart amb instruments d'època al Festival de Salzburg. L'agrupació actua amb regularitat a les principals sales de concert de París i oferix actuacions a Ais de Provença, Viena, Salzburg, Berlín, Milà i el Japó. L'any 2022, Les Musiciens du Louvre va celebrar la temporada d'aniversari amb, entre altres actes, una gala Händel-Gluck i la trilogia Da Ponte de Mozart a l'Opéra Royal de Versailles. El 2024, el grup va publicar en CD *Alcina* de Händel. Amb seu a Grenoble, Les Musiciens du Louvre desenrotlla principalment la seua activitat en la regió Rhône-Alpes.

VIOLINS PRIMERS

Alice Piérot (+ viola d’amore)
Bérénice Lavigne
Alexandrine Caravassilis
Geneviève Staley-Bois
Julia Boyer
Hadewych De Vos
Heide Sibley
Ela Kodzas

VIOLINS SEGONS

Catherine Fischer
Martin Lissola
Alexandra Delcroix Vulcan
Nandingua Bayarbaatar
Paula Waisman
Jimena Burga Lopera

VIOLES

Stéphane Rougier (+ viola d’amore)
Arianna Smith
Alix Gauthier
Lisa Grégoire

VIOLONCELS

Albéric Boullenois
Elisa Joglar
Matyas Virag

CONTRABAIXOS

Davide Vittone
Gautier Blondel

FLAUTES DE BEC

Nicolas Rosenfeld
Vincent Blanchard

OBOÉS

Daniel Lanthier
Vincent Blanchard

FAGOTS

Thomas Quinquenel
David Douçot

TROMPES

Félix Polet
Armand Dubois

CLAVECÍ

Guillaume Haldenwang

TIORBA

Claudio Poblete

LES ARTS ÉS BARROC

TEMPORADA
25/26

Disfruta la mejor música barroca

VESPRES D'ARNADÍ

9 d'abril de 2026

MARÍA ESPADA

23 d'abril 2026

IL FERVORE & JONE MARTÍNEZ

30 d'abril de 2026

LES ÉPOPÉES

28 de maig de 2026

PALAU DE LES ARTS
REINA SOFÍA

 GENERALITAT
VALENCIANA

 LES ARTS
VALENCIA

 MINISTERIO
DE CULTURA

DIRECCIÓN GENERAL
DE ARTES ESCÉNICAS Y MÚSICA

PRÒXIMES ACTIVITATS

LES ARTS ÉS GRANS VEUS

NADINE SIERRA

26 de març de 2026

LES ARTS ÉS FLAMENCO

ARGENTINA

27 de març de 2026

LES ARTS ÉS DANSA

NumEros

COMPAÑÍA NACIONAL
DE DANZA

28, 29 de març de 2026

LES ARTS ÉS BARROC

VESPRES D'ARNADÍ

9 d'abril de 2026

LES ARTS ÉS DANSA

**LAS HIJAS
DE BERNARDA**

TAIAT DANSA

17, 18, 19 d'abril de 2026

LES ARTS ÉS PER A TOTS

**MATINS A LES ARTS:
CENTRE DE
PERFECCIONAMENT
COR DE LA GENERALITAT**

Rossini: *Petite messe
solennelle*

19 d'abril de 2026

LES ARTS ÉS BARROC

MARÍA ESPADA

23 d'abril de 2026

LES ARTS ÉS ÒPERA

SALOME

25, 29 d'abril de 2026

3, 6, 9 de maig de 2026

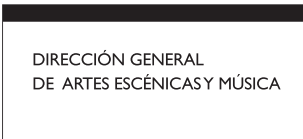
LES ARTS ÉS LIED

KATHARINA KONRADI

26 d'abril de 2026

PATROCINIS

TEMPORADA 2025 - 2026

La Fundació Palau de les Arts Reina Sofia mostra el seu agraïment

PARTNER TECNOLÒGIC

PATROCINADOR DE TEMPORADA

PROTECTOR

COL·LABORADORS PREMIUM

COL·LABORADORS

MECENES

MECENES DEL CENTRE DE PERFECCIONAMENT

INSTITUCIONS COL·LABORADORES

DIRECCIÓ

DIRECTOR GENERAL

Jorge Culla Bayarri

DIRECTOR ARTÍSTIC

Jesús Iglesias Noriega

DIRECTOR MUSICAL

Sir Mark Elder

PATRONAT DE LA FUNDACIÓ PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

PRESIDENT D'HONOR

Molt Honorable Sr. Juan Francisco Pérez Llorca

President de la Generalitat Valenciana

PRESIDENT

Sr. Pablo Font de Mora Sainz

VICEPRESIDENTA

Honorable Sra. María del Carmen Ortí Ferre

Consellera d'Educació, Cultura i Universitats

SECRETÀRIA NO PATRONA

Sra. Ana Jiménez Moliner

Secretària general de la Fundació

VOCALS

Excel·lentíssim **Sr. Jordi Martí Grau**
Secretari d'Estat de Cultura

Il·lustríssima **Sra. Paz Santa Cecilia Aristu**
Directora general de l'INAEM del Ministeri de Cultura

Il·lustríssima **Sra. Marta Alonso Rodríguez**
Secretària autonòmica de Cultura

Il·lustríssim **Sr. Eusebio Monzó Martínez**
Secretari autonòmic d'Hisenda i Finançament

Il·lustríssim **Sr. José Manuel Camarero Benítez**
Secretari autonòmic de Turisme

Sr. Carlos Gracia Calandín
Subsecretari de la Conselleria d'Educació, Cultura i Universitats

Sr. Miquel Nadal Tárrega
Director general de Cultura

Sra. María del Mar González Barranco
Directora general del Sector Públic

Sr. Álvaro López-Jamar Caballero
Director general de l'Institut Valencià de Cultura

Sra. Rosana Pastor Muñoz
Membre del Consell Valencià de Cultura

Sra. Susana Lloret Segura
Sr. Rafael Juan Fernández
Sra. Mónica de Quesada Herrero
Sra. Felisa Alcántara Barbany
Sr. Ignacio Ríos Navarro
Sr. Salvador Navarro Pradas

PATRÓ D'HONOR
Sr. Vicente Ruiz Baixauli

GENERALITAT
VALENCIANA

MINISTERIO
DE CULTURA

DIRECCIÓN GENERAL
DE ARTES ESCÉNICAS Y MÚSICA